

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Moniky Kyselové a soudců Mgr. Pavly Kohoutkové a JUDr. Jiřího Handlara ve věci

žalobce: **A.D.**, narozený XXXXX
bytem XXXXX
zastoupený obecnou zmocněnkyní S.P.
bytem XXXXX

proti
žalovanému: **TE Connectivity Czech s.r.o.**, IČ: 48910791
sídlem K AMP 1293/4, 664 34 Kuřim
zastoupený advokátem JUDr. Ondřejem Doležalem
sídlem Koliště 1912/13, 602 00 Brno

o neplatnost okamžitého zrušení pracovního poměru, o odvolání žalovaného proti rozsudku Okresního soudu Brno-venkov ze dne 26. 5. 2022, č. j. 14 C 267/2020-140,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se **potvrzuje**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem soudu I. stupně bylo rozhodnuto, že se určuje, že okamžité zrušení pracovního poměru ze dne 16. 10. 2020 dané žalobci ze strany žalovaného a doručené žalobci dne 2. 11. 2020 je neplatné (výrok I.) a že žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 4.400 Kč (výrok II.).
2. Soud tak rozhodl o žalobě odůvodněné tím, že žalobce byl zaměstnán u žalované společnosti od září 2016. Na jaře 2020 bylo vydáno nařízení vlády o plošném povinném nošení roušek ve všech budovách, které žalobce při výkonu práce dodržoval, přitom však trpěl těžkými zdravotními problémy. Na konci léta 2020 byla opětovně zavedena povinnost nosit roušku ve všech budovách, žalobce proto s ohledem na svůj fyzický a psychický stav oznámil zaměstnavateli, že ze zdravotních důvodů nemůže práci vykonávat. Na základě lékařské zprávy ošetřující lékařky z psychiatrie byl žalobce poslán na lékařskou prohlídku a dne 30. 9. 2020 byl vydán lékařkou poskytující pracovně-

lékařské služby MUDr. D. K. posudek, podle kterého byl žalobce způsobilý k výkonu práce, avšak s podmínkou bez ochranné roušky k zakrytí úst a nosu. K námitkám zaměstnavatele byl dne 1. 10. 2020 vydán MUDr. D. K. druhý posudek, podle kterého je žalobce k práci zdravotně způsobilý s tím, že může pracovat s ochranným štítem na obličeji. Žalovaný od 8. 10. 2020 vyžadoval, aby pro něj žalobce vykonával práci s ochranným štítem na obličeji, což žalobce ze zdravotních důvodů odmítl. Dne 2. 11. 2020 žalobce přesto obdržel okamžité zrušení pracovního poměru pro zvláště hrubé porušení pracovní kázně z důvodu neomluveného zameškání 5 směn ve dnech 8., 10., 11., 15. a 16. 10. 2020, které považuje za neplatné.

3. Soud vyšel ze zjištění, že žalobce byl zaměstnán u žalovaného od 5. 10. 2016 na pozici XXXXX, od 26. 3. 2018 se jednalo o pracovní poměr na dobu neurčitou. Žalobce byl dlouhodobě hodnocen jako velmi dobrý pracovník. V září roku 2020 po opětovném zavedení povinného nošení roušek žalobce sdělil dopisem ze dne 13. 9. 2020 zaměstnavateli, že nošení roušky v zaměstnání se odráží na jeho fyzickém a psychickém zdraví, trpí silnými bolestmi hlavy, depresemi a migrénou, a proto požádal o přemístění na jiné pracoviště, kde by mohl pracovat bez roušky. Ve dnech 13. a 14. 9. 2020 čerpal žalobce náhradní volno za přesčasy a posléze ve dnech 16., 17., 21. a 22. 9. čerpal dovolenou. Dne 22. 9. 2020 žalobce předložil žalovanému lékařskou zprávu MUDr. A. S. (psychiatrické oddělení pro dospělé) a požadoval výluky z nošení roušky. Z lékařské zprávy MUDr. S. vyplývá, že žalobce trpí úzkostmi a depresemi, což je mimo jiné vázáno na nošení ochranných prostředků – roušky. Mezi účastníky bylo dohodnuto, že u žalobce bude provedena mimořádná lékařská prohlídka, z důvodu existence překážek v práci na straně zaměstnavatele poté žalobce nechodil do práce až do 4. 10. 2020. Lékařskou prohlídku žalobce absolvoval u MUDr. K., která pracovala ve společnosti XXXXX zajišťující pro žalovaného pracovní-lékařské služby. Na základě prohlídky ze dne 25. 9. 2020 a posouzení odborné lékařské komise ze dne 29. 9. 2020 byl vydán dne 30. 9. 2020 lékařský posudek, podle něhož byl žalobce práce schopen pouze bez roušky. Zaměstnavatel však nebyl schopen tuto podmínku splnit, proto byla věc řešena na schůzce dne 30. 9. 2020, kdy žalovaný nabídl žalobci možnost práce s nošením ochranného štítu, aby splnil vládní nařízení ohledně nošení ochranných pomůcek. Žalobce tento návrh odmítl, proto žalovaný požádal dne 30. 9. 2020 o přezkoumání závěrů lékařského posudku. Podle druhého lékařského posudku MUDr. K. ze dne 1. 10. 2020 byl žalobce zdravotně způsobilý k výkonu práce s ochranným štítem na obličeji. Tento druhý posudek na schůzce dne 7. 10. 2020 žalobce odmítl podepsat, námitky proti posudku však nepodal. Poté, když žalobce nenastoupil ve dnech 8. až 16. 10. 2020 na nařízené pracovní směny, rozvázal s ním zaměstnavatel pracovní poměr okamžitým zrušením.
4. Podle soudu I. stupně vždy neomluvená absence v délce několika dnů (v tomto případě 5 dnů) nemusí být vždy dostatečným důvodem pro okamžité zrušení pracovního poměru ze strany zaměstnavatele. V daném případě s ohledem na osobu žalobce, jeho zdravotní stav i jeho dosavadní postoj k plnění pracovních úkolů se ze strany zaměstnavatele jednalo o nepřiměřeně tvrdou sankci. Žalobce byl všemi hodnocen jako výborný pracovník a zaměstnavatel mu dokonce nabídl lepší pracovní pozici. Žalobce za celé 4 roky, kdy pracoval u žalovaného, nebyl v pracovní neschopnosti a často pracoval i přesčas. Žalobce trpí dlouhodobě psychickými problémy, má deprese, úzkostnou poruchu a trpí migrénami, jeho zdravotní stav se zhoršuje v případě, že má jakýmkoliv způsobem zamezeno volné dýchání, neboť žalobce trpí i klaustrofobií. Žalobce dostatečným způsobem prokázal, že jeho zhoršený zdravotní stav mu nedovoluje (nedovoloval) pracovat s jakoukoliv ochranou obličeje. V posudku ze dne 22. 9. 2020 MUDr. A. S. je uvedeno, že zhoršený psychický stav žalobce je vázán na nošení ochranných prostředků – roušky. Gramatickým i logickým výkladem lze dospět k závěru, že rouška je zde uvedena jako příklad, protože ochranné prostředky jsou zde uvedeny v množném čísle. Soud si neumí představit, že žalobce, který při nošení roušky trpí poměrně velkými psychickými problémy, nemá zdravotní potíže při nošení ochranného štítu, protože v obou případech se jedná o obtěžující předmět před obličejem bránící volnému dýchání. Tyto úvahy byly potvrzeny i dalším vývojem žalobcova

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kristková.

zdravotního stavu. Soud proto uzavřel, že žalobce trpěl (trpí) značnými psychickými obtížemi v důsledku jeho duševní nemoci, které se zhoršují vždy, když má jakýmkoliv způsobem zamezen volný přístup k dýchání (má-li cokoliv před obličejem). V daném případě se tedy nejednalo o typické a svévolné neomluvené absence, s ohledem k tehdejšímu duševnímu rozpoložení žalobce i všem dalším okolnostem (fobie z jakéhokoliv předmětu před obličejem) se chování žalobce jeví omluvitelným. Z uvedených důvodů a s přihlédnutím k zásadě zákonné ochrany zaměstnance soud rozhodl, že okamžité zrušení pracovního poměru ze strany žalovaného je neplatné.

5. Proti rozsudku soudu I. stupně podal žalovaný odvolání. Uvedl, že žalovaný přezkoumal zdravotní způsobilost žalobce k výkonu práce formou mimořádné zdravotní prohlídky ihned poté, kdy mu žalobce dne 13. 9. 2020 oznámil, že nemůže pracovat s rouškou. Poskytovatel pracovnělékařských služeb XXXXX prostřednictvím své posuzující lékařky MUDr. D. K. vydal dne 30. 9. 2020 lékařský posudek, který zdravotní způsobilost žalobce podmínil prací bez ochranné roušky. Žalovaný nebyl vzhledem k organizaci pracovního procesu a uspořádání pracovišť schopen zajistit splnění této podmínky, proto zcela legitimně požádal dne 30. 9. 2020 o přezkoumání závěrů lékařského posudku. Na jeho námitky poskytovatel pracovnělékařských služeb reagoval dne 1. 10. 2020 vydáním lékařského posudku o zdravotní způsobilosti žalobce s podmínkou práce s ochranným štítem na obličej. S druhým posudkem byl žalobce seznámen žalovaným dne 7. 10. 2020, posudek převzal, ale nevyužil svého práva podat proti posudku návrh na jeho přezkoumání podle § 46 odst. 1 zákona č. 373/2011 Sb., o specifických zdravotních službách. V rámci osobního jednání dne 7. 10. 2020 se žalobce choval arogantně a tvrdil, že nic nosit nebude. Po skončení jednání žalobce svévolně opustil pracoviště, zbytek řádně nařízené směny neodpracoval a do skončení svého pracovního poměru se na pracoviště již nikdy nedostavil, to vše bez jakékoliv snahy o vyřešení situace, resp. snahy o doložení důvodu svých absencí. Žalovaný je jako zaměstnavatel vázán vystaveným lékařským posudkem poskytovatele pracovnělékařských služeb, a pokud žalobce vydaný posudek jakkoliv nerozporoval a přestal se žalovaným zcela komunikovat, považoval ho za zdravotně způsobilého k výkonu sjednané práce s legitimně stanovenou podmínkou nasazení ochranného štítu při výkonu práce. Žalobcova absence v práci tak představovala absenci neomluvenou, žalobce neměl žádný akceptovaný důvod podřaditelný pod jednu z překážek v práci na straně zaměstnavatele či zaměstnance. Žalobce v řízení neunesl své důkazní břemeno ohledně tvrzení, že mu ve výkonu práce bránily zdravotní důvody, ale přesto byl v řízení úspěšný. Žalovaný považuje rozsudek soudu I. stupně za nepřezkoumatelný, protože se většinou zakládá na strohých, nepodložených, nesrozumitelných, logicky neprovázaných, vnitřně rozporných, nepřesvědčivých a právně irelevantních úvahách soudu. Zcela nedostatečně, a navíc vnitřně rozporně se soud vypořádal se základní právní otázkou, zda žalobce zameškal svou práci neomluveně, když k této otázce prezentoval v odůvodnění rozhodnutí protichůdné závěry. Pokud soud dovodil, že žalobci jeho zhoršený zdravotní stav nedovoloval pracovat s jakoukoliv ochranou obličeje, nezbyvá než uvést, že tento závěr založený na výsostně odborném posouzení zdravotního stavu žalobce rozhodně nevyplývá z provedeného dokazování a soud sám sebe pasoval do postavení znalce v oblasti psychiatrie. Tento závěr mají dle soudu zdánlivě dokazovat předně dvě lékařské zprávy psychiatricky MUDr. A. S.. První byla vydaná dne 22. 9. 2020 a uvádí se v ní, že zhoršený zdravotní stav žalobce je mimo jiné vázán „na nošení ochranných prostředků – roušky“. Tato lékařská zpráva však neobsahuje žádný relevantní a kvalifikovaný popis diagnózy žalobcova psychického zdravotního stavu, takže nemůže v žádném případě představovat relevantní podklad pro posouzení zdravotního stavu žalobce ve vztahu k jeho neomluveným absencím. Navíc z něj soud pouze domýšlí, že ošetřující lékařka měla na mysli veškeré ochranné prostředky úst a nosu, tedy rovněž ochranný štít, i když v uvozující větě zprávy výslovně ošetřující lékařka žádá o „umožnění výjimky z nošení ochranného prostředku (v jednotném čísle!) /roušky/“. Druhá zpráva byla vystavena až po více než dvou měsících od posouzení zdravotní způsobilosti žalobce k výkonu práce, takže nemůže představovat relevantní podklad pro posouzení zdravotního stavu žalobce ve vztahu k jeho neomluveným absencím v rozhodné době. Žalobcova způsobilost k výkonu práce byla dne 1. 10. 2020 posouzena jediným k tomu oprávněným subjektem, a to poskytovatelem

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kristková.

pracovnílékařských služeb žalovaného – společnosti XXXXX, který prostřednictvím MUDr. D. K. v závazném lékařském posudku zcela jednoznačně konstatoval, že žalobce je zdravotně způsobilý k výkonu sjednané práce s podmínkou „práce s ochranným štítem na obličejí“. Zaměstnavatel byl při zařazování žalobce k práci podle ustanovení § 55 odst. 1 písm. c/ zákona o speciálních zdravotních službách vázán vysloveným posudkovým závěrem o zdravotní způsobilosti žalobce k výkonu práce s podmínkou nasazeného ochranného štítu. Soud svévolně domýšlí, že ošetřující lékařka žalobce měla ve své zprávě ochrannými prostředky na mysli veškeré ochranné prostředky. Soud konstatuje, že si neumí představit, že žalobce, který při nošení roušky trpí poměrně velkými psychickými problémy, nemá potíže při nošení ochranného štítu, soud se tedy za pomoci vlastních „domyslů a představ“ jasně nadřzující žalobci postavil na jeho stranu, aniž by přistoupil ke znaleckému dokazování. Podle soudu je třeba chránit žalobce, ve skutečnosti je to ale žalovaný, který je rozsudkem soudu „zahnán do kouta“, kdy nemá jinou možnost než respektovat závazný posudek poskytovatele pracovnílékařských služeb o zdravotní způsobilosti, který zaměstnanec nikterak nerozpouje, přestane se dostavovat do místa výkonu práce bez jakékoliv komunikace či omluvy, neprokáže omluvitelný důvod své absence a žalovaný je přesto ve sporu neúspěšný. Žalovaný navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu k novému projednání, popř. aby rozhodl o změně rozsudku a žalobu zamítl.

6. Žalobce ve vyjádření k odvolání zdůraznil, že měl značné zdravotní problémy již při zavedení povinnosti nosit ochranu dýchacích cest na jaře 2022. V létě se situace zlepšila, avšak po zavedení nového mimořádného opatření ze dne 9. 9. 2020 žalobce zpanikařil hrůzou, postihl ho důvodný strach o vlastní zdraví a život a obrovské zoufalství. Mimořádné opatření obsahovalo výjimku pro osoby se závažnou alternací duševního stavu neumožňující dodržování této povinnosti. To byl i případ žalobce, jehož problémy vycházely z neschopnosti mít cokoliv na tváři nebo krku, co ho stísňovalo nebo bránilo v dýchání, protože trpěl klaustrofobií, která často vyústila v silné bolesti hlavy migrénového typu. Netoleranci čehokoliv na tváři a krku žalobce získal v době krutého mučení během domácího násilí, kterému byl podroben ze strany otce v dětství. Žalobce se rozhodl svůj zdravotní stav doložit lékařským potvrzením, i když mu to mimořádné opatření vůbec neukládalo. Obrátil se na psychiatrickou ambulanci MUDr. A. S., která po vyšetření žalobce naznačila, že se na něj vztahuje výjimka z nošení ochranného prostředku (roušky), a napsala o tom lékařskou zprávu. Žalobce následně podstoupil mimořádnou prohlídku u MUDr. K. s výsledkem „zdravotně způsobilý s podmínkou práce bez ochranné roušky k zakrytí úst a nosu“. Žalovaný s podmínkou práce bez ochranné roušky zásadně nesouhlasil, dle svých tvrzení požádal dne 30. 9. 2020 o přezkoumání jeho závěrů. Žalobce přitom zdůraznil, že ani na jeho četné žádosti a návrhy k předložení důkazů u soudu se nepodařilo vyžádat od nikoho předložení této žádosti. Požádat o přezkoumání posudku lze pouze písemně, žádná taková žádost zaměstnavatele však neexistuje. MUDr. K. v druhém posudku jako podmínku výkonu práce uvedla ochranný štít, což je věc, která není na pracovišti v seznamu řádně schválených pracovních pomůcek a nemá žádný přímý vztah k vykonávané práci. Žalobce v soudním řízení předložil nespočet důkazů o tom, že štít nelze použít jako náhradu roušky, protože je ve vztahu k šíření epidemie Covid-19 zcela nedostatečný. Neexistuje jediný důvod, aby ho žalobce při práci nosil, dokonce byl pro něj s ohledem na jeho postižení (klaustrofobie) nevhodný. Druhý posudek byl přitom vydán následující den po mimořádné prohlídce, která dle záznamu ve zdravotní dokumentaci začala v 7:37, od začátku lékařské prohlídky, vyšetření a vyhotovení posudku do předání posudku uběhlo 8 minut. Sama MUDr. K. přitom uvedla, že dne 1. 10. 2020 žalobce fyzicky neprohlédla, protože jsem ho viděla týden předtím. Žalobce měl dne 7. 10. 2020 řádnou směnu, na kterou byl připraven nastoupit, místo toho však proběhlo jednání, při kterém byl na žalobce vyvíjen psychický tlak a jeho vstup na pracoviště byl nekompromisně podmíněn nasazením štítu. Poté žalobce odešel domů, kde se psychicky zhroutil a pokusil se vzít si život. Jeho zdravotní stav neumožňoval, aby se v dalších dnech dostavil do práce. Od 2. 11. 2020 je žalobce v odborné péči psychiatra a na základě dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu mu byl udělen i invalidní důchod. K námitkám uvedeným v odvolání žalobce uvedl, že požadavky žalovaného na zjišťování jeho zdravotního

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kristková.

stavu a jeho schopnosti nosit při práci štít jsou bezpředmětné. Řízení se vůbec nemělo upínat na zdravotní stav žalobce, ale na posouzení zákonnosti rozhodnutí žalovaného nepřidělovat žalobci práci, na zákonnost vyžadované podmínky vstupu na pracoviště a zákonnost provedení pracovnělékařských prohlídek a vystavených posudků. Žalobce byl zdravotně způsobilý k výkonu práce, ale zaměstnavatel mu i přesto práci dle pracovní smlouvy nepřiděloval a nekompromisně podmínil žalobci vstup na pracoviště na základě neplatných lékařských posudků poskytovatele lékařských služeb. Žalobce neporušil žádný zákon nebo předpis, k jeho absencím došlo na základě psychického zhroucení až poté, co žalovaný na něj vyvíjela silný psychický tlak. Žalobce navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

7. Odvolací soud po zjištění, že objektivně i subjektivně přípustné odvolání (§ 201 a 202 a contrario o. s. ř.) bylo podána včas (§ 204 odst. 1 o. s. ř.), přezkoumal rozsudek soudu I. stupně, jakož i řízení, které mu předcházelo (§ 212, § 212a o. s. ř.), a dospěl k následujícím závěru, že odvolání není důvodné.
8. Projednávanou věc je třeba i v současné době posuzovat – vzhledem k tomu, že k okamžitému zrušení pracovního poměru se žalobcem přistoupil žalovaný dopisem ze dne 16. 10. 2020, který byl žalobci doručen 2. 11. 2020 – podle zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění účinném do 31. 12. 2022, tj. v době před nabytím účinnosti vyhlášky č. 589/2020 Sb. (dále jen „zákoník práce“), a podle zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, (dále jen „o.z.“).
9. Odvolací soud se předně neztotožnil s námitkou žalovaného, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný.
10. Podle závěrů soudní praxe měřítkem toho, zda rozhodnutí soudu prvního stupně je či není přezkoumatelné, nejsou požadavky odvolacího soudu na náležitosti odůvodnění rozhodnutí soudu prvního stupně, ale především zájem účastníků řízení na tom, aby mohli náležitě použít v odvolání proti tomuto rozhodnutí odvolací důvody. I když rozhodnutí soudu prvního stupně nevyhovuje všem požadavkům na jeho odůvodnění, není nepřezkoumatelné, jestliže případné nedostatky odůvodnění nebyly – podle obsahu odvolání – na újmu uplatnění práv odvolatele (srovnej např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 11. 2018, sp. zn. 23 Cdo 1805/2018).
11. V projednávané věci soud I. stupně napadeným rozsudkem vyhověl žalobě, když shledal okamžité zrušení pracovního poměru ze dne 16. 10. 2020 dané žalobci neplatným. Z odůvodnění plyne, že soud vzal za prokázáno, že žalobce v rozhodné době trpěl značnými psychickými obtížemi v důsledku jeho duševní nemoci, které se zhoršovaly, pokud měl jakýmkoliv způsobem zamezen volný přístup k dýchání (měl-li cokoliv před obličejem), proto se chování žalobce soudu jeví omluvitelným a jeho absence v práci nelze považovat za svévolné a neomluvené. Žalovaný proti rozsudku podal odvolání, ve kterém podrobně (také) s tímto závěrem soudu polemizuje. Nelze proto dospět k závěru, že by z odůvodnění napadeného rozsudku nebylo možno zjistit, z jakého důvodu soud rozhodl o neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru, případné nedostatky odůvodnění rozsudku žalovanému nebránily podané odvolání odůvodnit a se závěry soudu podrobně polemizovat.
12. Podle § 38 odst. 1 zákoníku práce, od vzniku pracovního poměru je zaměstnavatel povinen přidělovat zaměstnanci práci podle pracovní smlouvy, platit mu za vykonanou práci mzdu nebo plat, vytvářet podmínky pro plnění jeho pracovních úkolů a dodržovat ostatní pracovní podmínky stanovené právními předpisy, smlouvou nebo stanovené vnitřním předpisem (písm. a/), a zaměstnanec povinen podle pokynů zaměstnavatele konat osobně práce podle pracovní smlouvy v rozvržené týdenní pracovní době a dodržovat povinnosti, které mu vyplývají z pracovního poměru (písm. b/).
13. Podle § 55 odst. 1 písm. b/ zákoníku práce zaměstnavatel může výjimečně pracovní poměr okamžitě zrušit jen tehdy, porušil-li zaměstnanec povinnost vyplývající z právních předpisů vztahujících se k jím vykonávané práci zvláště hrubým způsobem.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kristková.

14. Podle závěrů soudní praxe okamžité zrušení pracovního poměru podle ustanovení § 55 odst. 1 písm. b/ zákoníku práce je ve srovnání s rozvázáním pracovního poměru výpovědí podle ustanovení § 52 písm. g/ části věty před středníkem zákoníku práce výjimečným opatřením. K okamžitému zrušení pracovního poměru podle tohoto ustanovení proto může zaměstnavatel přistoupit jen tehdy, jestliže okolnosti případu odůvodňují závěr, že po zaměstnavateli nelze spravedlivě požadovat, aby zaměstnance zaměstnával až do uplynutí výpovědní doby (srovnej např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 3. 2006, sp. zn. 21 Cdo 1218/2005, uveřejněný pod č. 32 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, roč. 2007, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 11. 2016 sp. zn. 21 Cdo 5727/2015).
15. Ustanovení § 55 odst. 1 písm. b/ zákoníku práce patří k právním normám s relativně neurčitou (abstraktní) hypotézou, tj. k takovým právním normám, jejichž hypotéza není stanovena přímo právním předpisem a které tak přenechávají soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil sám hypotézu právní normy ze širokého, předem neomezeného okruhu okolností. Pro posouzení, zda zaměstnanec porušil povinnost vyplývající z právních předpisů vztahujících se k jím vykonávané práci méně závažně, závažně nebo zvláště hrubým způsobem, zákon nestanoví, z jakých hledisek má soud vycházet. V zákoníku práce ani v ostatních pracovněprávních předpisech nejsou pojmy „méně závažné porušení povinnosti vyplývající z právních předpisů vztahujících se k zaměstnancem vykonávané práci“, „závažné porušení povinnosti vyplývající z právních předpisů vztahujících se k zaměstnancem vykonávané práci“ a „porušení povinnosti vyplývající z právních předpisů vztahujících se k zaměstnancem vykonávané práci zvláště hrubým způsobem“ definovány, přičemž na jejich vymezení závisí možnost a rozsah postihu zaměstnance za porušení takové povinnosti. Vymezení hypotézy právní normy tedy závisí v každém konkrétním případě na úvaze soudu; soud může přihlídnout při zkoumání intenzity porušení pracovní povinnosti zaměstnance k jeho osobě, k funkci, kterou zastává, k jeho dosavadnímu postoji k plnění pracovních úkolů, k době a situaci, v níž došlo k porušení pracovní povinnosti, k míře zavinění zaměstnance, ke způsobu a intenzitě porušení konkrétních povinností zaměstnance, k důsledkům porušení uvedených povinností pro zaměstnavatele, k tomu, zda svým jednáním zaměstnanec způsobil zaměstnavateli škodu, apod. Zákon zde ponechává soudu širokou možnost uvážení, aby rozhodnutí o platnosti rozvázání pracovního poměru okamžitým zrušením nebo výpovědí odpovídalo tomu, zda po zaměstnavateli lze spravedlivě požadovat, aby pracovní poměr zaměstnance u něj nadále pokračoval (srovnej např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 1. 2000 sp. zn. 21 Cdo 1228/99, uveřejněný pod č. 21 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, roč. 2001). Výsledné posouzení intenzity porušení pracovní povinnosti přitom není jen aritmetickým průměrem všech v konkrétním případě zvažovaných hledisek; k některým z nich je třeba přistupovat se zvýšenou pozorností tak, aby byla vystižena typová i speciální charakteristika porušení právních povinností v konkrétní věci (srovnej např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 10. 2012 sp. zn. 21 Cdo 2596/2011, uveřejněný pod č. 25 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, roč. 2013, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 1. 2017 sp. zn. 21 Cdo 3034/2016, či rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 7. 2013 sp. zn. 21 Cdo 3325/2012).
16. Neomluvené zameškání práce v trvání pěti a více dnů zpravidla představuje – samo o sobě porušení povinnosti vyplývající z právních předpisů vztahujících se k zaměstnancem vykonávané práci zvláště hrubým způsobem a odůvodňuje rozvázání pracovního poměru okamžitým zrušením. Ani takové jednání zaměstnance však nelze posuzovat bez přihlídnutí k dalším okolnostem, které mohou mít vliv na celkové zhodnocení případu (srovnej např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 5. 2008, sp. zn. 21 Cdo 2542/2007, či rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 6. 2020, sp. zn. 21 Cdo 4150/2019).
17. V projednávané věci soud I. stupně vyšel ze zjištění (která mají oporu v provedeném dokazování a nebyla mezi účastníky řízení sporná), že žalobce byl zaměstnán u žalovaného od 5. 10. 2016 na pozici XXXXX. V září roku 2020 po opětovném zavedení povinného nošení roušek žalobce sdělil žalovanému dopisem ze dne 13. 9. 2020, že se nošení roušky v zaměstnání značně negativně

odráží na jeho fyzickém a psychickém zdraví a požádal o přemístění na jiné pracoviště, kde by mohl pracovat bez roušky. Žalobce předložil žalovanému lékařskou zprávu MUDr. A. S., podle níž žalobce trpí úzkostmi a depresemi, což je mimo jiné vázáno na nošení „ochranných prostředků – roušky“. Žalobce poté absolvoval dne 25. 9. 2020 mimořádnou lékařskou prohlídku u MUDr. K., která pracovala ve společnosti XXXXX zajišťující pro žalovaného pracovní lékařské služby. Na základě této prohlídky a posouzení odborné lékařské komise byl vydán dne 30. 9. 2020 lékařský posudek, podle něhož byl žalobce práce schopen pouze bez roušky. Žalovaný požádal dne 30. 9. 2020 o přezkoumání tohoto posudku. Podle druhého lékařského posudku MUDr. K. ze dne 1. 10. 2020 byl žalobce zdravotně způsobilý k výkonu práce s ochranným štítem na obličeji. Žalobce práci s ochranným štítem odmítl a ve dnech 8. až 16. 10. 2020 nenastoupil na nařízené pracovní směny.

18. Pro posouzení věci je přitom významné, že žalovaný po vydání druhého posudku MUDr. K. ze dne 1. 10. 2020 podmínil výkon práce žalobce nošením ochranného štítu, tedy že po žalobci nošení ochranného štítu na pracovišti vyžadoval. Tato skutečnost vyplývá z tvrzení žalovaného prezentovaných v průběhu celého řízení (již v bodu 25. vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že „přistoupil k uplatňování stanovené podmínky zdravotní způsobilosti žalobce a podmínil zcela legitimně jeho připuštění k práci nasazením ochranného štítu, který mu byl připraven bezplatně poskytnout“, č. l. 28) a byla mezi účastníky řízení nesporná.
19. Podle čl. I. odst. 1 písm. a/ mimořádného opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 9. 9. 2020 bylo nařízeno postupem podle § 69 odst. 1 písm. i/ a odst. 2 zákona č. 258/2000 Sb., k ochraně obyvatelstva a prevenci nebezpečí vzniku a rozšíření onemocnění COVID-19 způsobené novým koronavirem SARS-CoV-2, že všem osobám se s účinností ode dne 10. 9. 2020 do odvolání tohoto mimořádného opatření zakazuje pohyb a pobyt bez ochranných prostředků dýchacích cest (nos, ústa) jako je respirátor, rouška, ústenka, šátek, šál nebo jiné prostředky, které brání šíření kapének, a to ve všech vnitřních prostorech staveb, mimo bydliště nebo místo ubytování (např. hotelový pokoj).
20. Ministerstvo zdravotnictví vydalo dne 20. 5. 2020 (v souvislosti s dříve platným mimořádným opatřením, kterým byl stanoven stejný zákaz pohybu a pobytu bez ochranných prostředků dýchacích cest) stanovisko, ve kterém uvedlo, že dle odborného stanoviska Centra epidemiologie a mikrobiologie Státního zdravotního ústavu ze dne 21. 4. 2020 nelze pouhé nošení ochranného štítu bez ústenky (roušky) v současné situaci považovat za dostatečnou ochranu dýchacích cest vzhledem k charakteristice šíření infekčních kapének, a to s odkazem na studii „Turbulentní aerodynamika vydechovaných plynů a emise respiračních patogenů – potencionální využití nových poznatků pro snížení přenosu onemocnění COVID-19“ publikovanou dne 26. 3. 2020 (dostupnou v originále v době vydání stanoviska i v současné době na adrese <https://jamanetwork.com/journals/jama/fullarticle/2763852> - viz stanovisko ministerstva č.l. 270). Stejný závěr s odkazem na stejné stanovisko Centra epidemiologie a mikrobiologie Státního zdravotního ústavu zastávala dlouhodobě i Krajská hygienická stanice Jihomoravského kraje (sdělení KHS JmK ze dne 26. 7. 2021, č. l. 82).
21. Z uvedeného plyne, že v době rozhodné pro posouzení věci (ve dnech 8. 10. - 16. 10. 2020) byl stanoven zákaz pohybu a pobytu ve všech vnitřních prostorech bez ochranných prostředků dýchacích cest (nos, ústa) jako je respirátor, rouška, ústenka, šátek, šál nebo jiné prostředky, které brání šíření kapének. S ohledem na charakteristiku šíření infekčních kapének onemocnění COVID-19 však ochranný štít mezi tyto jiné prostředky nepatřil, protože před šířením kapének nepředstavoval dostatečnou ochranu (nelze tedy souhlasit se žalovaným, že mimořádné opatření uvádí demonstrativní výčet použitelných ochranných prostředků a že ochranný štít lze zahrnout mezi „jiné prostředky“ podle tohoto opatření). Vzhledem k tomu, že nošení ochranného štítu nebylo způsobilé naplnit podmínku ochrany dýchacích cest stanovenou mimořádným opatřením, nemohl žalovaný jako zaměstnavatel nošení tohoto ochranného prostředku vyžadovat po žalobci jako svém zaměstnanci. Pokud žalovaný stanovil jako podmínku pro připuštění žalobce k výkonu práce nošení ochranného štítu, nebyl žalobce povinen tuto podmínku pro výkon práce akceptovat.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kristková.

22. Dále lze uvést, že pokud žalobce podmínil výkon práce žalobce nošením ochranného štítu, znamená to, že zamýšlel nechat žalobce vykonávat práci v rozporu s mimořádným opatřením s nedostatečnou ochranou dýchacích cest, což by vedlo také k ohrožení ostatních zaměstnanců žalovaného, kteří by byli se žalobcem v kontaktu.
23. Není přitom významné, zda se žalovaný s příslušným stanoviskem ministerstva zdravotnictví o nezpůsobilosti ochranného štítu bránit šíření kapének seznámil, protože ani případná nevědomost žalovaného o stanovisku by nemohla nic změnit na závěru, že žalovaný po žalobci vyžadoval, aby vykonával práci v rozporu s mimořádným opatřením, tedy aby pracoval zakázaným způsobem. Pouze pro úplnost lze v této souvislosti dodat, že stanovisko ministerstva zdravotnictví bylo veřejně publikováno na oficiálních stránkách ministerstva v sekci „Pro zaměstnance a zaměstnavatele“, žalovaný se tedy mohl (a měl) se stanoviskem seznámit dříve, než se rozhodl uplatňovat po žalobci podmínku nošení ochranného štítu na pracovišti.
24. Z uvedených důvodů lze uzavřít, že pokud žalovaný neumožnil žalobci výkon práce bez ochranného štítu, který žalobce nebyl povinen nosit, byly na straně žalovaného jako zaměstnavatele dány překážky, pro které nemohl žalobce jako zaměstnanec práci vykonávat. Pokud žalobce za tohoto stavu v rozhodné době práci nevykonával, nemohlo na jeho straně dojít k porušení povinností vyplývajících z právních předpisů vztahujících se k jím vykonávané práci. Okamžité zrušení pracovního poměru ze dne 16. 10. 2020 dané žalobci je již z tohoto důvodu neplatné.
25. S ohledem na odůvodnění napadeného rozsudku i obsah podaného odvolání se odvolací soud zabýval také otázkou, zda žalobci ve výkonu práce s ochranným štítem bránily zdravotní důvody.
26. Ze závěrů soudu I. stupně (majících oporu v provedeném dokazování a žalovaným v odvolání nezpochybněných) plyne, že žalobce v září 2020 sdělil žalovanému dne 13. 9. 2020, že nošení roušky při práci poškozuje jeho zdraví. Dne 22. 9. 2020 žalobce předložil lékařskou zprávu MUDr. S. (psychiatrické oddělení pro dospělé), ze které plyne, že trpí úzkostmi a depresemi, což je vázáno i na nošení „ochranných prostředků – roušky“. MUDr. K., která pracovala ve společnosti XXXXX zajišťující pro žalovaného pracovní-lékařské služby a která nebyla specializována v oboru psychiatrie, vydala dne 30. 9. 2020 po prohlídce žalobce lékařský posudek, podle něhož byl žalobce práce schopen pouze bez roušky. Žalovaný požádal dne 30. 9. 2020 o přezkoumání závěrů tohoto lékařského posudku. MUDr. K. vydala dne 1. 10. 2020 bez další prohlídky žalobce druhý lékařský posudek, podle něhož byl žalobce zdravotně způsobilý k výkonu práce s ochranným štítem na obličej. Žalobce práci s ochranným štítem ze zdravotních důvodů odmítl. MUDr. S. v další lékařské zprávě ze dne 7. 12. 2020 uvedla, že se na žalobce vztahuje umožnění výjimky na oprávnění nenosit ochranné prostředky dýchacích cest. Zhoršení symptomů duševní nemoci v souvislosti s nasazením a nošením roušky je tak závažné, že převažují negativní dopady nad zdravotním benefitem ve vztahu ke Covid-19. Na základě posudku o invaliditě byl žalobci ke dni 16. 11. 2021 přiznán částečný invalidní důchod, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho pracovní schopnost o 35 %. Žalobce je schopen vykonávat výdělečnou činnost jen s menšími nároky na duševní schopnosti, jen v menším rozsahu a intenzitě. Jako důvod jsou uvedeny: XXXXX.
27. Z protokolu o kontrole Krajské hygienické stanice Jihomoravského kraje ze dne 29. 6. 2023, sp. zn. S-KHSJM 18716/2023, plyne, že KHS JmK provedla u žalovaného kontrolu zaměřenou na plnění povinností stanovených v zákoně č. 373/2011 Sb., o specifických zdravotních službách, a vyhlášky č. 79/2013 Sb., k provedení zákona o specifických zdravotních službách, a na základě předložených dokumentů (smlouvy o poskytování pracovnílékařských služeb, výsledky lékařských posudků zdravotní způsobilosti u vytipovaných zaměstnanců) dospěla k závěru, že z předložených dokumentů vyplývá, že lékařské posudky zaměstnanců společnosti TE Connectivity Czech s.r.o. byly vykonány lege artis“ (protokol na č. l. 277). Z vyjádření k žádosti Krajské hygienické stanice Jihomoravského kraje ze dne 17. 7. 2023, sp. zn. S-KHSJM 18716/2023, plyne, že KHS JmK zjistila, že žalovaný má uzavřenou smlouvu o poskytování pracovnílékařských služeb se

společností XXXXX MUDr. K. v rozhodné době pracovala pod dohledem vedoucího lékaře společnosti XXXXX (vyjádření na č. 1275). Z vyřízení stížnosti Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 21. 3. 2023, č. j. JMK 44625/2023, plyne, že správní orgán zjistil, že MUDr. K. byla v rozhodné době zaměstnanec poskytovatele zdravotních služeb na pozici lékaře L2, tedy lékaře po absolvování základního kmene, a měla tedy dle § 4 zákona č. 95/2004 Sb. pracovat pod odborným dohledem, kterým se rozumí dostupnost lékaře se specializovanou způsobilostí telefonická s tím, že musí být dosažitelný tak, aby se do 30 min. mohl dostavit do zdravotního zařízení, v němž vykonává činnost lékař s odbornou způsobilostí, který je pod odborným dohledem. Správnímu orgánu je z vlastní úřední činnosti známo, že MUDr. J. V., jehož razítko je na posudcích otisknuto (bez podpisu), neposkytuje zdravotní služby na adrese XXXXX, ale v Praze, nemohl tedy pozici odborného dohledu plnit. Z toho plyne, že MUDr. K. vykonávala pracovnělékařské služby samostatně, i když k tomu neměla příslušnou specializovanou způsobilost. Z odpovědi poskytovatele pracovnělékařských služeb na dotaz správního orgánu vyplynulo, že MUDr. K. nedisponuje specializovanou způsobilostí v požadovaném oboru, a nemohla tak pracovnělékařské posudky v rozhodné době vydávat. Takové posudky byly vydány v rozporu se zákonem a byly vydány k tomu neoprávněným poskytovatelem (vyjádření na č. l. 276).

28. Odvolací soud předně nesouhlasí s odvolací námitkou žalovaného, že neměl jinou možnost než respektovat závazný posudek poskytovatele pracovnělékařských služeb o zdravotní způsobilosti žalobce k výkonu práce s ochranným štítem.
29. Podle závěrů soudní praxe totiž platí, že ode dne 1. 4. 2012, kdy nabyl účinnosti zákon č. 373/2011 Sb., o specifických zdravotních službách, lékařský posudek vydaný poskytovatelem pracovnělékařských služeb a rozhodnutí příslušného správního orgánu, který lékařský posudek přezkoumává, nestanoví (a neprokazují) autoritativně (závazným a zásadně konečným způsobem), že by posuzovaný zaměstnanec vzhledem ke svému zdravotnímu stavu pozbyl dlouhodobě zdravotní způsobilost, neboť poskytují zaměstnanci, zaměstnavateli i soudům (správním úřadům a jiným orgánům) pouze nezávazné "dobrozdání" o zdravotním stavu zaměstnance z hlediska jeho zdravotní způsobilosti k práci, z něhož soud při svém rozhodování nemůže vycházet ve smyslu § 135 odst. 2 o. s. ř. Při zkoumání, zda byl naplněn výpovědní důvod podle § 52 písm. e/ zákoníku práce, může soud v řízení o určení neplatnosti rozvázání pracovního poměru výpovědí vycházet (jen) z lékařského posudku vydaného poskytovatelem pracovnělékařských služeb (z rozhodnutí příslušného správního orgánu, které lékařský posudek přezkoumává) pouze tehdy, má-li všechny stanovené náležitosti a jestliže za řízení nevznikly žádné pochybnosti o jejich správnosti; v případě, že lékařský posudek (rozhodnutí příslušného orgánu, který lékařský posudek přezkoumává) nebude obsahovat všechny náležitosti nebo bude neurčitý či nesrozumitelný anebo že z postojů zaměstnance nebo zaměstnavatele nebo z jiných důvodů se objeví potřeba (znovu a náležitě) objasnit zaměstnancův zdravotní stav a příčiny jeho poškození, je třeba v příslušném soudním řízení otázku, zda zaměstnanec pozbyl vzhledem ke svému zdravotnímu stavu dlouhodobě zdravotní způsobilost, vyřešit (postavit najisto) dokazováním, provedeným zejména prostřednictvím znaleckých posudků (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 1. 2016, sp. zn. 21 Cdo 1804/2015).
30. V projednávané věci vznikly zásadní pochybnosti o správnosti pracovnělékařského posudku MUDr. K. ze dne 1. 10. 2020, ve kterém byl žalobce shledán způsobilým k výkonu práce při použití ochranného štítu.
31. Předně je třeba uvést, že MUDr. K. vydala první lékařský posudek dne 30. 9. 2020, ve kterém byl žalobce shledán způsobilým k výkonu práce pouze bez roušky, na základě lékařské zprávy MUDr. S., odborné lékařky v oboru psychiatrie, ze dne 22. 9. 2020, ve které bylo uvedeno, že zdravotní problémy žalobce jsou vázány na „nošení ochranných prostředků – soušky“. První posudek vydala MUDr. K., která sama nebyla specializována v oboru psychiatrie, na základě prohlídky žalobce a posouzení odborné lékařské komise. Druhý lékařský posudek vydala MUDr. K. dne 1. 10. 2020 (tedy následující den) již bez jakékoli odborné konzultace s jinými lékaři a bez prohlídky žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kristková.

Závěr o způsobilosti žalobce vykonávat práci s ochranným štítem, tedy závěr, že ochranný štít nepatří mezi ochranné prostředky, jejichž nošení podle specialistky na psychiatrii způsobovalo žalobci zdravotní potíže, nebyl nijak odůvodněn. Stranou přitom nelze ponechat ani to, že žalovaný v průběhu řízení tvrdil, že MUDr. K. požádal o přezkoumání prvního posudku, v průběhu řízení však existenci konkrétní písemné žádosti neprokázal, lze tedy dovodit, že žalovaný požádal MUDr. K. o přezkoumání prvního posudku pouze zcela neformálně.

32. Pokud MUDr. K. první posudek vydaný po prohlídce žalobce a po konzultaci s odbornou lékařskou komisí změnila „přes noc“ na základě neformální žádosti žalovaného, bez prohlídky žalobce a bez jakékoli konzultace s jinými lékaři, přestože sama nedisponovala příslušnou odborností, a bez jakéhokoli vysvětlení, proč jí stanovený ochranný prostředek nebude působit žalobci zdravotní obtíže (tedy proč rouška žalobci zdravotní potíže působí, ale štít působit nebude), činily tyto skutečnosti druhý posudek ze dne 1. 10. 2020 zcela nepřesvědčivým a pochybným a zakládaly potřebu (znovu a náležitě) objasnit žalobcům zdravotní stav a příčiny jeho poškození. Uvedené pochybnosti spojené s posudkem ze dne 1. 10. 2020 jdou přitom výhradně k tíži žalovaného jako zaměstnavatele, který z něj činil závěry o zdravotní způsobilosti žalobce k výkonu práce a vyvozoval důsledky pro další trvání jeho pracovního poměru.
33. Z důkazů provedených v odvolacím řízení (vyjádření Krajského úřadu Jihomoravského kraje) pak dokonce vyplynulo, že MUDr. K. nebyla ani oprávněna příslušné posudky vydat, protože vykonávala pracovnílékařské služby (a vydávala pracovnílékařské posudky) samostatně, i když k tomu neměla příslušnou specializovanou způsobilost. MUDr. K. byla v rozhodné době zaměstnancem poskytovatele zdravotních služeb na pozici lékaře, který byl, resp. měl být pod odborným dohledem, avšak MUDr. V., který měl tento dohled vykonávat, nemohl s ohledem na vzdálenost svého působiště pozici odborného dohledu plnit (na tomto závěru nic nemění ani protokol o kontrole a vyjádření Krajské hygienické stanice Jihomoravského kraje, která situaci posuzovala na základě předložených dokumentů a zjistila, že formálně byly splněny všechny stanovené požadavky pro poskytování pracovnílékařských služeb společností XXXXX, nevyjadřuje se však, na rozdíl od Krajského úřadu Jihomoravského kraje, k faktickému výkonu odborného dohledu nad MUDr. K., který je pro výše vedený závěr rozhodný).
34. Lze uzavřít, že pokud žalobce odmítl výkon práce ze zdravotních důvodů, toto odmítnutí podpořil lékařskou zprávou specializované lékařky MUDr. S. ze dne 22. 9. 2020 (nepříznivý zdravotní stav žalobce v rozhodné době byl následně objektivizován další navazující lékařskou zprávou MUDr. S. ze dne 7. 12. 2020 a posudkem o částečné o invaliditě ze dne 16. 11. 2021), a pokud žalobce se žalovaným plně spolupracoval při přezkoumání jeho zdravotního stavu, nelze postup žalovaného, který vycházel pouze z druhého posudku MUDr. K. ze dne 1. 10. 2020, považovat za dostatečný a způsobilý vést ke zjištění skutečné zdravotní způsobilosti žalobce k výkonu sjednané práce. Pokud za této situace žalobce odmítl práci dále vykonávat, nelze takový postup považovat za porušení povinností pracovních povinností žalobce zvláště hrubým způsobem.
35. Ze všech výše uvedených důvodů dospěl odvolací soud shodně se soudem I. stupně k závěru, že okamžité zrušení pracovního poměru ze dne 16. 10. 2020 doručené žalobci dne 2. 11. 2020 je neplatné. Odvolací soud rozsudek soudu I. stupně ve výroku I. ve věci samé jako věcně správný potvrdil (§ 219 o. s. ř.), včetně výroku II. o náhradě nákladů řízení mezi účastníky, o níž bylo rozhodnuto správně podle úspěchu ve věci podle § 142 odst. 1 o. s. ř., kdy na odůvodnění tohoto výroku (který nebyl v odvolacím řízení blíže zpochybněn) odvolací soud odkazuje.
36. Také v odvolacím řízení měl úspěšný žalobce právo na náhradu nákladů řízení (§ 142 odst. 1 a § 224 odst. 1 o. s. ř.), žalobce se však práva na náhradu nákladů odvolacího řízení vzdal, proto bylo rozhodnuto, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů odvolacího řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání za podmínek § 237 o. s. ř. do dvou měsíců ode dne

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kristková.

doručení jeho písemného vyhotovení k Nejvyššímu soudu prostřednictvím Okresního soudu Brno-venkov; přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud.

Brno 15. listopadu 2023

Mgr. Monika Kyselová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kristková.